

V Praze dne 31.01.2023

Základní teze k Tisku 360 „Zákon o veřejných dražbách“

1. Současná praxe

Platný zákon o veřejných dražbách (zák. č. 26/2000 Sb. – dále jen „ZVD“) nabyl účinnost dne 01.05.2000. Měl podpořit bytovou výstavbu hypotékami. Důvodem gesce MMR pro oblast veřejných dražeb (ZVD) byl původní záměr zákonodárce pro přijetí ZVD, a to v rámci bytové politiky pomocí hypoték nastartovat výstavbu bytů. Totiž při nesplácení hypoték dlužníky bylo pro banky jako věřitele velmi obtížné tyto zástavy zpeněžit. V té době nebyli ani soudní exekutoři (zák. o soudních exekutorech nabyl účinnosti až v roce 2001). Snahou zákonodárce bylo zrychlit proces zpeněžení zástavy nedobrovolnou dražbou.

Dokonce navrhovatel nedobrovolné dražby (např. banka) nemusel mít ani exekuční titul (mj. soudní vykonatelnost rozsudku), podmínkou pro zpeněžení nedobrovolnou dražbou zástavy bylo prohlášení věřitele, že dlužník neplní své závazky věřiteli a zástavní právo vzniklo před účinností tohoto zákona (viz § 60, odst. 2 ZVD). Tento odstavec byl v roce 2005 zrušen nálezem Ústavního soudu, protože porušoval rovnost práv věřitelů.

Protože zde mělo být kromě nedobrovolných „hypotečních“ dražeb upraveno i provádění dalších dražeb, mj. dražeb navrhovaných konkursními správci i vlastníky, byla zvolena koncepce dobrovolných a nedobrovolných veřejných dražeb, jako nástroje zpeněžování **přechodem vlastnického či jiného práva** (viz vymezení veřejné dražby v § 2 písm. a) ZVD).

Na konci roku 2012 se podařilo dražebníkům formou přílepku k novele obč. soudního řádu do ZVD implementovat elektronické dražby, a to i proti vůli MMR, které vykonává státní dozor v oblasti provádění veřejných dražeb dle ZVD.

Největší „boom“ veřejných dražeb dle ZVD byl v letech 2002 – 2005, kdy se ročně uskutečnilo cca 4 tis. dražeb, s ročním objemem draženého majetku ve výši 7 miliard Kč. To skončilo poté, co byl připsán do ZVD dodatek, kterým exekutor dražebníkovi zastaví dražbu vydáním exekučního příkazu k prodeji (viz § 46 odst. 1 g) ZVD). V roce 2022 se konal historicky nejmenší počet dražeb (1 061) s objemem draženého majetku cca 2,4 miliard Kč majetku. Většina dražeb (cca 99 %) je navržena insolvenčními správci.

2. Přijetí nového občanského zákoníku.

V roce 2009 v rámci diskuze k novému občanskému zákoníku (Obč.z.) dražebníci oslovili tehdejšího ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila mj. s tím, aby zde navrhované vymezení dražby bylo přejmenováno na aukce. Totiž jestliže dražba je způsobem zpeněžení (prodeje) příklepem, potom aukce je způsobem prodeje či nákupu akceptací nejvýhodnější nabídky uzavřením smlouvy s vítězem aukce. Odpovědí z ministerstva spravedlnosti bylo, že „**aukce je moderním výrazem pro dražbu**“.

Od účinnosti Obč.z. (zák. č. 89/2012 Sb., ve znění násl. změn a doplňků) je ZVD kritizován, že vymezení veřejné dražby dle ZVD je v rozporu s § 1771 Obč.z. **Jestliže totiž ve veřejné dražbě dle ZVD dochází k přechodu práva, potom dle Obč.z. v dražbě se jedná o zvláštní způsob uzavření smlouvy, tj. o převod.**

3. Veřejná dražba, dražba, aukce

Veřejná dražba je vymezena v ZVD. **V Obč.z., který rozlišuje veřejnou dražbu a dražbu, není veřejná**

dražba definována. Ani aukce není v platné legislativně vymezena, vyjma elektronické aukce jako nástroj pro zadávání veřejných zakázek (viz § 28, odst. 1, písm. m) zákon o zadávání veřejných zakázek, zák. č. 134/2016 Sb., ve znění násl. změn a doplňků).

Historicky dražba byla vždy „prodej příklepem“, tj. udělení příklepu má i hmotně právní důsledky. Oproti tomu aukce je forma prodeje či nákupu licitací. Jde o výběr nejvýhodnější nabídky, která může ale nemusí být akceptována, může ale nemusí mít za následek uzavřením kupní či jiné smlouvy. V praxi evidujeme kromě zadávání veřejných zakázek formou e-aukcí i pořádání kamenných či elektronických aukcí mimo režim ZVD.

Po přijetí ZVD v roce 2000 byly ze strany MMR činy tlaky na aukční síně, které prodávají umělecké či historické předměty, aby postupovaly dle ZVD. Tyto subjekty si však vytvořily vlastní aukční proces a organizátoři aukcí (a to i realitních) postupují dle vlastních aukčních řádů, a to i v případě e-aukcí (viz např. aukční řád na www.prodej-aukci.cz). Aukční řady typicky uvádí, že v tomto případě se nejedná o dražbu dle ZVD či Obč.z.

Aukce mají nesporné místo v režimu relativních majetkových práv, tedy zpeněžování věcí vlastníky, mají mít volnější režim, než v jakém jsou (zatím) prováděny dražby dle ZVD.

E-aukce se osvědčily mj. jako forma zpeněžování majetku dlužníků v případech, kdy navrhovatel aukce, jako zajištěný věřitel, požaduje další podmínky, které nelze ve veřejné dražbě zajistit, např. dosažení minimální prodejní ceny, plnění podmínek pro nabytí členských práv v družstvu aj.

4. Převod práva, přechod práva

Převod práva se děje na základě dohody smluvních stran, které uzavřou kupní či jinou smlouvu, na základě které přejde vlastnictví k věci z bývalého vlastníka („prodávajícího“) na nového vlastníka – nabyvatele („kupujícího“). Převodem vlastnického práva se tedy rozumí změna vlastníka na základě vůle obou smluvních stran stvrzenou smlouvou např. kupní, darovací či směnnou, ale i zvláštním typem smluv (smlouva o převodu družstevního podílu, obchodního podílu, ochranné známky ..., viz též část čtvrtá relativní majetková práva v Obč.z.)

Přechod práva je nabytí práva k věci na základě jiných skutečností. Nejde tedy o projev souhlasné vůle smluvních stran, o akceptaci oferty bývalého vlastníka („prodávajícího“) novým vlastníkem („kupujícím“). Judikatura odvodila, že „nabytí vlastnického práva příklepem licitátora ve veřejné dražbě má originální charakter, viz NS (28 Cdo 4077/2013), vlastnictví se nabývá příklepem licitátora (NS 21 Cdo 1032/2010 aj. – (viz Komentář k zákonu o veřejných dražbách autorů Rakovský, Líznerová, Haščák, str. 16 -17, Beck 2019).

Pro úplnost je třeba dodat, že lze uvažovat jednak dražbu „soukromoprávní“ a dražbu „veřejnoprávní“ (viz NS 20 Cdo 2927/2020). Za dražbu soukromoprávní lze považovat dražbu, jejímž navrhovatelem je vlastník předmětu dražby. V tomto případě se uplatní § 1771 Obč.z., že dražba je zvláštním případem uzavření smlouvy, a to mezi navrhovatelem a vydražitelem „zprostředkované“ dražebníkem. Jedná se fakticky o prodejní aukci.

Za dražbu veřejnoprávní lze považovat veřejnou dražbu, kde navrhovatelem je insolvenční správce (viz § 286 odst. 1 písm. a) zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění násl. změn a doplňků – dále jen „IZ“), likvidační správce (viz § 232 odst. 1 písm. c), zák. č. 292/2016 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění násl. změn a doplňků dále jen „ZVRŠ“) nebo likvidátor určený soudem (viz § 172 odst. 1 Obč.z., § 92 a § 92 zák. č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění násl. změn a doplňků).

Ve výše uvedených případech dražebník provádí veřejnou dražbu na základě návrhu osoby, která je nadána veřejnoprávní pravomocí k vedení řízení – zpeněžení majetku, v němž se má veřejná dražba uskutečnit. V tomto případě není pochyb, že jde o přechod práva k předmětu dražby na vydražitele.

Při výkonu zástavního práva dle § 1359 a násl. Obč.z. se jedná o **uplatnění absolutního práva**, kde „*Jakmile je zajištěný dluh splatný, může se zástavní věřitel uspokojit způsobem, o němž se dohodl se zástavcem, popřípadě zástavním dlužníkem, v písemné formě, jinak z výtěžku zpeněžení zástavy ve veřejné dražbě ...*“ **Není pochyb, že i v tomto případě se jedná o přechod práva, protože zpeněžení veřejnou dražbou může být provedeno (dle ZVD) i proti vůli zástavce či zástavního dlužníka.**

V roce 2009 v rámci diskuze k novému občanskému zákoníku (Obč.z.) dražebníci oslovili tehdejšího ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila mj. i s tím, aby výše uvedené ustanovení **zástavnímu věřiteli umožnilo přímo navrhnout provedení veřejné dražby** dle ZVD. Ani tento návrh nebyl akceptován.

V této souvislosti je zajímavé, jak **odlišně se vyvíjela česká a slovenská „dražební“ legislativa**. Na Slovensku upravuje provádění veřejných dražeb zák.č. 527/2002 Z.z. Z textu platného zákona je zřejmé, že základem tohoto zákona byl ZVD, viz např. **identická definice dražby**: *“ Na účely tohto zákona sa rozumie dražbou verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby, konané na základe návrhunavrhovateľa, pri ktorom sa licitátor obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste s výzvou na podávanie ponúk apri ktorom na osobu, ktorá urobí najvyššiu ponuku, prejde príklepom licitátora vlastnícke alebo iné právo k predmetu dražby, alebo verejné konanie, ktoré bolo licitátorom ukončené z dôvodu, že nebolo urobené ani najnižšie podanie,“*

Slovenský dražební zákon nekomplikuje provádění dražeb na jejich členění na dobrovolné či nedobrovolné, jako je tomu v ZVD. Navrhovatelem dražby je *„vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len „záložný veriteľ“), alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona. Navrhovateľ dražby je povinný písomne vyhlásiť, že predmet dražby je možné dražiť. Ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, je povinný písomne vyhlásiť aj pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa tohto zákona ...* „

5. Veřejná dražba dobrovolná, nedobrovolná, dražba nucená

Dle ZVD je **dražba dobrovolná konaná na návrh vlastníka nebo subjektu, který je oprávněn předmět dražby zcizit** (mj. insolvenční správce). Oproti tomu **dražba nedobrovolná se koná na návrh tzv. dražebnímu věřiteli**, který je zástavním věřitelem a má „dražební titul“ (pohledávka je přiznána vykonatelným soudním rozhodnutím nebo vykonatelným rozhodčím nálezem nebo doložena vykonatelným notářským zápisem - viz § 36 odst. 1 ZVD)

Je možné souhlasit, že **dražba konaná na návrh vlastníka má povahu soukromoprávního aktu, projev vůle navrhovatele a vydražitele**, tedy jde v tomto případě o **převod práva**. Skutečností je, že počet dražeb konaných na návrh vlastníka předmětu dražby je mizivé množství, odhadem v jednotkách případů za rok.

To, že do jedné roviny jsou v ZVD postaveny dražby vlastnické s dražbami veřejnoprávními jako dražby dobrovolné je závažná chyba ZVD. Bohužel **v návrhu nového zákona o veřejných dražbách (Tisk 360 – dále jen „NZVD“)** jsou tyto dražby opět **ztotožněny** tím, že v § 6 NZVD je navrhovatelem dražby osoba, která je oprávněna převést vlastnické právo k předmětu dražby nebo předmět dražby zpeněžit podle jiného právního předpisu ve veřejné dražbě (např. dle IZ, ZVŘS). Jinými slovy jde o dražby dobrovolné dle ZVD.

Zvláštní postavení v ZVD mají dražby nedobrovolné, které jsou v NZVD nazvány **dražbami nucenými**.

Paradoxem je, že z 90 % je text v NZVD týkající se nucených dražeb **shodný s textem týkajícím se dražeb nedobrovolných** v ZVD. Přestože původně předkladatelé ZVD v roce 2000 předpokládali, že dražby nedobrovolné se stanou „akcelerátorem“ hypoték, **nedobrovolné dražby jsou v praxi naprosto „dysfunkční“**. Tak např. v roce 2022 z celkového počtu **1 061** dražeb bylo pouze **61** dražeb nedobrovolných.

Hlavním důvodem „neefektivnosti“ nedobrovolných dražeb v praxi je kromě nutnosti, aby zástavní věřitel měl „dražební titul“ skutečnost, že **dražebník je povinen od vyhlášené nedobrovolné dražby upustit**, pokud je na dlužníka vyhlášena **exekuce** nebo dlužník podá **insolvenční návrh** na oddlužení (viz § 46 odst. 1 písm. f), g)).

Praxe je taková, že soudní exekutor i u případů, kdy jeho oprávněný nemá šanci mít jakékoli plnění z výtěžku dražby, dražebníkovi „hodí vidle“ do nedobrovolné dražby vydáním exekučního příkazu k prodeji, a následně si nárokuje odměnu z výnosu dražby jako dražebník.

Dalším důvodem upuštění od nedobrovolné dražby dražebníkem je zahájení insolvenčního řízení, což v praxi využívají šikanózním postupem někteří dlužníci, kteří podávají insolvenční návrh opakovaně.

Bohužel výše uvedená ustanovení převal i NZVD. Přitom neexistuje žádný rozumný důvod, proč zastavit dražbu, pokud je pouze zahájeno insolvenční řízení. Natož aby byla definována majetková podstata dlužníka. Nic by totiž přitom nebránilo insolvenčnímu správci požádat dražebníka o vydání výtěžku dražby do majetkové podstaty úpadce nebo té části, která zůstala po vypořádání dražby jako hyperocha ve prospěch dlužníka. Tím, kdo tady zásadně tratí, jsou věřitel a dlužník, kdy nastává často zdlouhavý, nákladný a mnohdy netransparentní proces zpeněžení. Totiž po vyhlášení nedobrovolné dražby a upuštění od nedobrovolné dražby probíhá insolvenční řízení s následným zpeněžením, a to většinou stejným dražebníkem (pokyn zajištěného věřitele), ale v tomto případě již dražbou dobrovolnou. Většinou se jedná o odklad uspokojení věřitele na několik let.

Slovenský dražební zákon ve výše uvedených případech je daleko efektivnější při řešení vztahu věřitel dlužník, protože ukládá dražebníkovi upustit od dražby (viz § 19 odst.1):

e) ak bol na majetok vlastníka predmetu dražby vyhlásený konkurz alebo ak bola povolená reštrukturalizácia v súvislosti s majetkom vlastníka predmetu dražby,

g) ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ a na predmet dražby zaťažený jeho záložným právom bol nariadený s jeho súhlasom

Jinými slovy na Slovensku upustí dražebník od (nedobrovolné) dražby pouze v případě vyhlášení konkurzu nebo byla povolena reštrukturalizace. V případě upuštění vyhlášením exekuce jde pouze o případ, že exekutor začne vymáhat pohledávku zástavního věřitele s jeho souhlasem.

V souvislosti s výše uvedenou poznámkou, týkající se převzetí textu ZVD do NZVD, je možné i konstatovat, že do NZVD jsou přepsány mnohá ustanovení nejenom ze ZVD ale i z Vyhlášky o stanovení podmínek postupu při elektronické dražbě (Vyhl. č. 18/2014 Sb.) viz § 29 a násl. NZVD.

6. Nesprávná východiska NZVD

Vymezení dražby v NZVD : „Veřejnou dražbou je dražba, při které se dražebník obrací na předem neurčený okruh osob na předem určeném místě s výzvou k podávání nabídek za účelem uzavření kupní smlouvy nebo smlouvy o budoucí kupní smlouvě s osobou, která za určených podmínek podá nejlepší nabídku.“ Je v rozporu i s tisíciletou praxí provádění dražeb, kdy příklep licitátora má hmotně právní účinky, tj. nabytí práva k předmětu dražby.

Výše uvedené vymezení veřejné dražby v NZVD se týká výlučně převodu práva kupní smlouvou nebo smlouvou o budoucí kupní smlouvě. Je zde sice snaha MMR jako předkladatele NZVD mechanicky odstranit rozpor mezi veřejnou dražbou (převod práva dle ZVD) a dražbou (Obč. z.), zvláštní způsob uzavření smlouvy. Zcela se však opomíjí skutečnost, že převod práva se děje pouze v případě, že navrhovatelem dražby je vlastník.

Přijetím NZVD by nebylo možné dražit věci, které vyžadují pro převod práva zvláštní smlouvu, a to např. prodej pohledávky, obchodního podílu, družstevního podílu, ochranné známky aj. Fakticky veřejná dražba je ztotožněna s aukcí, tj. výsledkem je uzavření kupní smlouvy nebo smlouvy o budoucí kupní smlouvě. Přitom však tato smlouva se explicitně neuzavírá, ale dražebník pouze vyhotovuje písemné potvrzení o uzavření kupní smlouvy, popř. smlouvy o budoucí smlouvě příklepem (viz § 25 NZVD).

Už jenom skutečnost, že je sice je uzavřena na dražbě příklepem smlouva, která však není vyhotovena, přinese v praxi obrovské problémy. Je to v rozporu s celou řadou právních norem.

Možná je to i tím, že NZVD vzniklo cca před pěti lety, kdy např. neexistoval zákon o realitním zprostředkování (zák. č. 39/2020 Sb., ve znění násl. změn a doplňků). Je zde i rozpor s § 2128 Obč.z., protože koupě nemovité věci

vyžaduje kupní smlouvu v písemné formě dle § 560 Obč.z.

Ani **Tisk 361** – **změny zákonů neřeší důsledně** nutné změny v souvisejících předpisech mj. v katastrálním zákoně.

Komora dražebníků ČR (KD ČR) už loni v dubnu zaslala ministru Michalu Šalomounovi připomínky k NZVD. Odpovědí bylo, že **vše je v gesci MMR**, ministra Ivana Bartoše. Bohužel ani na zaslání námitek i otevřený dopis dražebníků (viz <https://www.ceskenoviny.cz/pr/zpravy/otevreny-dopis-drazebniku-ministru-ivanu-bartosovi/2255830>) **ministr Ivan Bartoš nereagoval**. Dokonce MMR doslova zakleklo na kritiky, když podalo loni v březnu návrh na pozastavení živností i trestní oznámení.

Někteří dražebníci se domnívají, že **neochota by mohla souviset s advokátní praxí ministra Michala Šalomouna**, kde jeho AK inzeruje „Mimořádnou nabídku vymáhání dluhů“ (viz <http://www.pravnipraxe.com>) a možným lobbíngem se strany soudních exekutorů. **Ministr Ivan Bartoš nereagoval ani na výtku KD ČR**, že v případě vybudování a provozu nového státního informačního systému – Centrální evidence dražeb, **dojde ke zbytečnému plýtvání peněz ze státního rozpočtu** ve výši několika desítek milionů Kč, nemluvě na náklady dražebního úředníků (odhadem při 10 pracovníků oddělení veřejných dražeb MMR na 100 mil. Kč dalších ročních nákladů).

7. Dopady přijetí NZVD v praxi

Lze důvodně předpokládat, že **v praxi se nebude postupovat dle NZVD** zejména v případě zpeněžení majetkové podstaty insolvenčními správci, soudními komisari či likvidátory. **NZVD totiž obsahuje řadu procesních i logických rozporů**. Tak např. se zcela eliminuje **bezpečnost prodeje dražbou**, když dle ust. 27 odst. 3 NZVD bude **možné ve lhůtě do 1 roku podat žalobu na neplatnost uzavřené kupní smlouvy v dražbě**.

Chybí zde i **předpoklad transparentnosti**, protože se nepožaduje (vyjma nucené dražby) zajistit odhad ceny předmětu dražby.

Je zde i celá **řada nelogičností a rozporů** týkajících se stanovených lhůt aj. Například:

§ 9 odst. 4 NZVD – dražební jistota je maximálně 3 mil. Kč, což v případě hodnotnější dražené nemovitosti umožní spekulovat se zmařením dražby a tím hrou o čas (je možné uvést i příklad z praxe, kdy byla takto zmařena dražba Poldi Kladno).

§12 odst. 1 písm. f) NZVD – proč je vlastník z dražby vyloučen?

§ 27 odst. 3 NZVD - žaloba na neplatnost dražby může být podána až do jednoho roku od doby konání dražby. Tedy vydražitel (insolvenční či likvidační správce) bude stále žít v obavě (nebude moci provést rozvrh - konečné vypořádání majetku) , kdy někdo podá žalobu na neplatnost dražby i po době delší než současné 3 měsíce.

§ 32 NZVD - nucená dražba je stále jen na základě vykonatelného dražebního titulu, přitom u movitých věcí často má nějaký poskytovatel nájmu zadržené movité věci dle Obč.Z. a měl by být oprávněn s nimi nakládat, zpeněžit je dražbou.

§ 43 písm. a) NZVD - vylučuje účast navrhovatele z nucené dražby, přičemž není žádný důvod, proč by nemohl být dražitelem a kapitalizovat svoji pohledávku.

§ 50 odst. 3 NZVD: posudek pro opakovanou nucenou dražbu nesmí být starší než 1 rok. Ovšem pro dražbu jako takovou nesmí být starší než 9 měsíců. Povolená lhůta na doplacení včetně nucené dražby je až 90 dní. Tedy pokud dražbu dražebník provede na konci 9 měsíční lhůty pro posudek, pak je 3 měsíce cena na doplacení, tak než vůbec dražebník stihne provést opakovanou dražbu, tak už dražebník musí udělat posudek nový a s tím jsou spojeny náklady hlavně proces zpeněžení dražbou se neúměrně prodlouží.

Protože MMR bude i zmocněno pokutovat dražebníky **až do výše 1 mil. Kč**, bude zde i obava dražebníka ze **šikanózního postupu MMR** a faktické likvidace dražebníka uloženou pokutou. (Je zde i prostor pro korupci.) Navíc v důvodové zprávě k NZVD je uvedeno, že z výběru pokut se bude i financovat nový informační systém (Centrální evidence dražeb). Bude tedy motivace MMR vybrat maximum dražebních pokut. MMR předpokládá roční objem

vybraných pokut cca 1 mil. Kč.

Kromě utlumení dražeb dojde i k praktické nemožnosti provádění aukcí organizovaných aukčními síněmi. Totiž dle NZVD musí být tito organizátoři aukcí koncesovanými dražebníky a budou muset postupovat dle NZVD. Je tedy možné předpokládat, že zvolí i oni jinou formu licitačního prodeje.

Přijetí NZVD bude ve prospěch soudních exekutorů, kteří ve stále větší míře draží pro insolvenční a likvidační správce. Mají i celou řadu dalších procesních výhod (např. vyšší dražební jistoty až do výše 3/4 nejnižšího podání dražené nemovitosti, doplatek ceny v případě zmaření dražby aj.).

8. Základní důvody odmítnutí NZVD – Tisku 360

- 8.1. vznikl již v roce 2017 bez širší diskuze s dražebníky, organizátory aukcí či aukčními síněmi ve zcela jiném sociálně právním prostředí;
- 8.2. je zmatečný, protože směřuje soukromoprávní a veřejnoprávní dražby;
- 8.3. požaduje pro dražbu převod práva, a to pouze kupní smlouvou nebo smlouvou o budoucí kupní smlouvě;
- 8.4. je v rozporu s celou řadou právních norem;
- 8.5. neřeší eliminaci pletich a korupce, které doprovázejí zpeněžování majetku dlužníků;
- 8.6. neumožňuje výkon zástavního práva zástavních věřitelů prodejem zástavy dle § 1395 odst. 1) Obč.z.;
- 8.7. předpokládá výdaje v desítkách milionů Kč na vybudování a provoz nového informačního systému státní správy, tzv. Centrální evidence dražeb (CED), přičemž obdobný systém provozuje Česká pošta (www.centralni-adresa.cz) ;
- 8.8. důsledkem přijetí NZVD bude nemožnost provádění dražeb dražebníky;
- 8.9. zpeněžování majetku dlužníků se dostane do (šedé) zóny různých výběrových řízení;
- 8.10. v oblasti provádění veřejných dražeb pro insolvenční správce a soudní komisaře nebudou mít soudní exekutoři žádné konkurenty.

Závěr:

Z důvodu zmatečnosti, nesprávných východisek, rozporů a nekonzistentnosti s platnou legislativou by bylo neefektivní, aby PS rozpravou a formou poslaneckých návrhů upravovala Tisk 360 a Tisk 361. Proto se doporučuje, aby PS vrátila tento návrh předkladateli – MMR k zásadnímu přepracování a zvažila i formu novely ZVD, kde vzorem by mohl být daleko jednodušší a přehlednější Slovenský dražební zákon (zák. č. 527/2002 Z.z.). Bylo by i vhodné, aby se zavedly do Obč.z. pojmy aukce, jako zvláštní případ uzavření smlouvy a veřejná dražba, jako zvláštní způsob nabytí práva.

RNDr. Jiří Bureš, Ph.D.,

předseda představenstva KDČR